

tidenden Sp. 957 ff.; eneste Behandling i Folkethinget i Folkethingstidenden Sp. 3653 ff.)

Formanden: Da Erklæringen fra Udvalgets Side først er omdelt igaar, er Forretningsordenens Frist, for at Sagen skal kunne komme til Forhandling i Dag, ikke forløben, men under de forhaandenverende Omstændigheder antager jeg, at Ingen vil være imod, at Sagen foretages. Saafremt Ingen udtaler sig derimod eller begjærer det gjort til Gjenstand for formelig Afstemning, gaa vi til Sagens Behandling (Ophold). Dette sker altsaa.

Som ærede Medlemmer ville vide, gaar Udvalgets Flertals Forslag ud paa, at Landstinget skal vedtage Finantslovsforslaget i samme Skikkelse, hvori det blev vedtaget her ved tredje Behandling, men til dette Endringsforslag er der desuden i selve Udvalgets Erklæring stillet et Underendringsforslag. Jeg sætter først under Forhandling Endringsforslaget med tilhørende Underendringsforslag, og der vil derefter blive Leilighed til, naar Sagen i sin Helhed senere foreligger, at gjøre de yderligere Bemærkninger, hvortil der maatte findes Anledning. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Bloug): Det høie Thing vil af det omdelte Forslag til Finantsloven, saaledes som det er vedtaget i Lørdags den 17de Marts i Folkethinget, have set, at det andet Thing ikke har fundet sig foranlediget til at vedtage nogen eneste af de ikke saa Endringer af Finantsloven, som Landstinget havde vedtaget. Finantsudvalget er overbevist om, at det høie Thing med det vil beklage, at saa er Tilfældet. Hvor der en Gang har udviklet sig en saa stor og betydningsfuld Meningsforskjellighed mellem to Forsamlinger, som Tilfældet nu er mellem det andet Thing og dette, har det med Hensyn til den endelige Udførelse af disse Meningsforskjelligheder jo meget at betyde, naar der i Forveien fra begge Sider er tilkjendegivet god Villie til at komme overens. Hvis Folkethinget havde givet en saadan Stemning Udtryk ved f. Ex. at vedtage de 5 Punkter, som Regjeringens Formand har erklæret for aldeles uantagelige, ikke blot af denne, men af enhver Regjering, og som ikke i og for sig have nogen væsentlig finantsiel Betydning, i det jo begge Thingene ere enige om den Sum, der skal tilstaa Skolelærerne som midlertidigt Lønningstillæg, og der kun tvistes om, paa hvilken Mads og under hvilken Form dette Lønningstillæg skulde meddeles, i det Summen, der er opført for Stiftsmidlerne, jo er rent vilkaarlig, rent nominal, da den ærede Kultusminister har oplyst, at det, der er indgaaet af disse Stiftsmidler, ikke udgjør en Tiendedel af, hvad man har opført paa Finantslovsforslaget, i det det fremdeles er givet, at Theatrets Nedleggelse, i det Mindste

foreløbig, bliver lige saa kostbar for Staten som at drive det, og idet de øvrige Punkter ere i finantsiel Henseende aldeles forsvindende eller aldeles intefigende — hvis Folkethinget havde kommet dette Thing indpe i disse eller lignende Poster, vilde Udvalget med stor Glæde have bestrebt sig for at undersøge, om vi ikke paa andre Poster kunde have nærmet os Folkethingets Anskuelse. Da det imidlertid ikke er saa, da Folkethinget har fastholdt alle sine tidligere Beslutninger paa to Endringer nær, som jeg strax skal komme til, vilde Landstingets Stilling til Sagen være udsat for Misforstaaelse, hvis Thinget ikke fastholdt Lovforslaget, som det har vedtaget det ved tredje Behandling, med en enkelt Endring. De to Punkter, hvori Folkethinget i det ene har fuldstændig tilkædet og i det andet nærmet sig noget til Landstingets Anskuelse, skal jeg nu nævne. Det første angaar det Tilskud, som ydes af Sorø Akademi „til Videnskaber og Kunster i Almindelighed“. Den ærede Regjering havde her foreslaaet bevilget omtrent 45,000 Kr. Folkethinget havde ved 3die Behandling nedsat Summen til 37,696 Kr., og Landstinget satte den op til 45,000 Kr. Folkethinget har nu sat Summen noget højere end sidste Gang, nemlig til 41,696 Kr. Naar Udvalget imidlertid har ment, at Landstinget ikke kunde gaa ind paa dette Forslag, hvorved en Tilnærmelse altsaa er gjort, ligger det deri, at Folkethinget ved udtrykkelige Bøtninger har udnævnt de Mænd, der skulde nyde Godt af Forsøgelsen, ved paa den første Konto: „De livsvarige Hædergaver“ at indsatte en Digter og ved at tillægge de tidligere Nydere paa denne Konto forhøjede Understøttelser. Det Sidste vilde nu vistnok Ingen have Noget at indvende imod. Hvad den ny indsatte Digter angaar, tror jeg heller ikke, at i og for sig Noget her i Thinget egentlig vilde gjøre nogen Indvending imod at tildele ham Statsunderstøttelse. Jeg maa imidlertid bemærke, at Staten understøtter Videnskabsmænd og Kunstnere paa forskjellige Maade, dels ved at yde dem direkte Understøttelse paa Kontoen: „Livsvarige Hædergaver“ eller paa Kontoen: „Faste Understøttelser“, dels ved at befordre dem til gode Embeder, for saa vidt de ere skikede til at være Embedsmænd, udover deres Kvalifikationer som saadanne. Det er jo nylig sket med en Digter, at han har faaet et Præstekald i Fyn, hvortil der var mange ældre Ansøgere, og jeg billiger ganske vist, hvad den ærede Minister har gjort i den Henseende. Den Digter, som der nu er Tale om, blev for 16 Aar tilbage ligeledes fremfor mange ældre Ansøgere ordineret til et stort Embede i Sjælland, nemlig Embedet som Sognepræst ved Frederiksberg Slotskirke og for Hillerød og Hørløv Sogne, og han har i de 22 Aar, i hvilke han har været Præst i Folketirken, ikke forsat sin poetiske Virksomhed, men kun leveret nogle enkelte Sange og mindre